

glec ga

Poštnina plačana pri pošti
6104 KOPER – CAPODISTRIA
NDP

› Občasnik Gledališča Koper
› Letnik XXIV › Številka 4
› Oktober 2026 › Brezplačni izvod
› ISSN 1854-0449

Premiera **Ledene slike**

Ivan Loboda **Neizrečena bližina
je ena najbolj bolečih oblik tišine**

Helena Šukljan **Pri nas doma
se ne kregamo**

Helena Šukljan, Ivan Loboda

Ledene slike*

Družinski album tišine

Krstna uprizoritev

Režiser in scenograf

Ivan Loboda

Dramaturginja

Helena Šukljan

Kostumografinja

Ina Ferlan

Avtor glasbe

Denis Beganović

Oblikovalec svetlobe

Borut Bučinel

Lektor

Martin Vrtačnik

Robi

Vladimir Jurc

Lidija

Bernarda Oman

Mama

Lara Komar

Veronika

Anja Drnovšek

Mitja

Luka Cimprič

Tibor

Rok Matek

Patrik

Filip Žunić

Brin

Artur Cocetta Komar

Tonski tehnik **Martin Belac**, lučni
tehnik **Amar Ferizović**.

Tehnični vodja **Ivo Štokovič**. Rekviziter
in odrski tehnik **Anton Nesmiianov**.

Maskerka in frizerka **Tina Lovrič** /

Suzana Srdić. Garderoba/ka **Anja**

Ukovič / **Djordje Šarić**. Sceno so

izdelali **Franc Kramperšek**, **Marco**

Juratovec, **Anton Nesmiianov**.

Premiera

9. oktobra 2026

v Dvorani sv. Frančiška Asiškega

v Kopru

Predstava nima odmora.

Uprizoritev 2

Sezona 2026/2027

*Uprizoritveno besedilo prevzema naslov
dramskega besedila *Ledene slike* (Jääkuvia)
Kristiana Smedsa, ki je služilo kot vstopna
točka v avtorski projekt.

Pogovor z

Ivanom Lobodo,

soavtorjem in

režiserjem drame

Ledene slike

Ledene slike podpisujete kot soavtor
besedila skupaj z dramaturginjo Heleno
Šukljan, četudi je to sprva nastajalo kot
avtorsko delo vseh nastopajočih. Za
kakšen proces pisanja je pravzaprav šlo?
Je bilo dramsko dogajanje, zgodba začr-
tana že pred začetkom študija?

Izhodišče oziroma inspiracija za nastaja-
nje tega projekta je sodobno finsko be-

Neizrečena bližina je ena najbolj bolečih oblik tišine

Foto: osebni arhiv

sedilo *Ledene slike*, avtorja Kristiana Smedsa. Naš avtorski projekt nosi isti naslov ter podobno uprizoritevno strukturo in tematiko. Z dramaturginjo Heleno Šukljan sva pred začetkom študija oblikovala dotično družino in njene člane ter format uprizoritve – družinski album iz dvanajstih slik. V prvem sklopu vaj smo z improvizacijo podrobneje raziskovali odnose, značaje in situacije med družinskimi člani. Material, ki je v tem procesu nastajal, sva sproti selekcionirala in povezovala v končno besedilo. Tako zgodba ni bila v celoti določena vnaprej, ampak je nastajala v dialogu med konceptom, igralci in samim procesom dela.

Ker je besedilo nastajalo sproti – se je morda v času vaj pokazalo, da potrebujete igralca, dva več?

Ne. Število družinskih članov, in s tem igralcev, je bilo že od začetka določeno.

Kako so tak pristop k študiju sprejeli igralci, vajeni da na prvi vaji dobijo dokončno besedilo, ki ga v procesu vaj največkrat le nekoliko »črtajo«, krajšajo?

Zelo ustvarjalno in zavzeto. Improvizacija od igralca zahteva drugačen izraz, saj ni zgolj izvajalec že napisanega, ampak sodeluje pri njegovem nastajanju.

Nepisano pravilo pravi, da se otrok zaradi njihove nepredvidljivosti naj ne bi vključevalo v gledališke predstave. Kako se je pri improvizacijah in pozneje na vajah znašel najmlajši igralec v zasedbi, 13-letni Artur?

Njegova starost je pri procesu zanimiva predvsem zato, ker v predstavo vnaša perspektivo nekoga, ki določene družinske dinamike doživlja drugače kot odrasli člani zasedbe.

Vrniva se k besedilu. Sestavlja ga dvanajst kronološko nepovezanih prizorov, slik iz življenja družine. Enako zgodbo bi besedilo lahko »pripovedovalo« tudi v kronološkem zaporedju, ki bi bilo za gledalca morda bolj »berljivo« ... Zakaj se vam zdi forma nenehnih *flashbackov*, spominjanj, primernejša?

Predstava ne želi gledalcu ponuditi enoznačnega branja. Spomin ni linearen in tudi družinskih odnosov običajno ne doživljamo kot urejene kronologije. Predstava je sestavljena kot družinski album in posamezni prizori zato delujejo kot fragmenti, med katerimi gledalec sam vzpostavlja povezave. Svojega občinstva ne želim podcenjevati ali mu razlagati, kako naj predstavo razume.

Družinska saga o treh generacijah – od starih staršev do vnukov – nima osrednjega konflikta, ki bi sprožil dogajanje in posledično tudi njegovo razrešitev; je prav odsotnost zapleta, nekakšen družinski status quo, tisto, kar naj bi bila osrednja tema igre?

Zanimala me je družina, v kateri se navzven nič velikega ne zgodi – družina, kakršna bi lahko bila katerakoli od naših. Med raziskovanjem smo ugotovili, da v družinskih odnosih pogosto ne moremo pokazati na en sam dogodek, ki bi določil odnos med njenimi člani. Napetosti nastajajo postopoma, z leti, iz majhnih vsakodnevnih odločitev, neizrečenih stvari in zamolčanih zamer. Konflikti so ves čas prisotni, le da se jih nihče zares ne loti. Prav to kopičenje neizrečenega je postalo eden osrednjih motivov predstave.

Je njihovo izogibanje konfliktom tista »tišina«, ki jo navaja podnaslov uprizoritve?

Tišina je vse tisto, česar si ne upamo povedati ljudem, ki so nam najbližje. V družini pogosto molčimo prav zato, ker nam je preveč mar – ker se bojimo, da bi z izrečenim nekaj izgubili, porušili ali prizadeli. In tako stvari, ki jih ne izrečemo, ne izginejo. Ostanajo med nami, se počasi kopičijo in začnejo oblikovati naše odnose. Mislim, da je prav ta neizrečena bližina ena najbolj bolečih oblik tišine.

V besedilu sta »tukaj in zdaj« le dva prizora – uvodni in zaključni, oba variacija istega dogodka. Kateri je »pravi«?

Oba. Ali nobeden. Predstava ne želi postavljati ene same resnice.

Oba prizora se odvijeta na odprtju razstave, na kateri Patrik predstavi svoje diplomsko delo – fotografski kolaž z naslovom *Družinski album* –, večina drugih prizorov poteka v domovanju starih staršev. Zakaj ste se odločili za uprizoritev v nekdanji cerkveni ladji, današnji dvorani sv. Frančiška? Tudi zato, ker je, kot radi rečemo, družina »sveta«?

Prostor nekdanje cerkvene ladje ima močno asociativno in obredno dimenzijo. Družina je prostor, ki ga lahko razumemo kot nekaj svetega, hkrati pa je lahko tudi prostor pravil, dolžnosti, tišin

in konfliktov. Prav to nasprotje me je pri prostoru zanimalo.

»Oder« cerkvene ladje je v primerjavi z matičnim gledališkim odrom podaljšan in zožan. Kako bodo dogajanje lahko sledili gledalci?

Gledanje predstave lahko primerjamo s tekmo tenisa. Pogled gledalca je aktiven in se nenehno premika med različnimi deli prostora. Tudi prostorska postavitev je zato del dramaturgije predstave, ne zgolj tehnična omejitev.

Uprizoritev podpisujete tudi kot scenograf? Se vam zdi, da vam »uradniki« scenografi pri vaših zamislih ne bi mogli slediti?

Svoje funkcije nikoli nisem gledal z vidika »neuradnega scenografa«. Pri tej predstavi je scenografija nastajala neposredno iz režijskega koncepta in prostora. Poleg tega je moja režijska poetika izrazito likovna, kar izhaja tudi iz moje likovne izobrazbe in potrebe po iskanju lepote. Pri vseh svojih uprizoritvah delam tudi kot scenograf. To mi omogoča jasnejšo zaključeno estetiko.

Družinski odnosi so obča tema in družino, kakršna je vaša, lahko najdemo kjerkoli. Z izborom imen likov ste dogajanje umestili na domača tla. Ali ni tema tako univerzalna, da bi se dramsko dogajanje lahko odvijalo kjerkoli na svetu?

Seveda je univerzalna. Ampak univerzalnega ne moreš uprizoriti v vakuumu. Vedno potrebuješ konkretne ljudi, prostor in jezik. Se lahko z Macbethom poistovetijo samo srednjeveški Danci oziroma Angleži in z Medejo samo stari Grki? Ravno skozi konkretno lahko prideš do univerzalnega. Poleg tega je predstava uprizorjena v Sloveniji in s tem namenjena predvsem slovenskemu občinstvu, ki bo v predstavi iskalo primerjave z lastnimi družinskimi odnosi.

Ste kurator letošnje gledališke sezone Gledališča Koper. Ali pričujoče besedilo in uprizoritev kakorkoli govorita o repertoarnih smernicah za naslednje sezone?

Sezona je zasnovana kot preplet različnih dramskih pristopov, režijskih poetik in tematik, ki jih povezuje skupna tematska rdeča nit. Tudi ta uprizoritev je del takšne usmeritve: pomembna se mi zdi raznolikost gledaliških izrazov, hkrati pa želim, da ima vsaka predstava jasno avtorsko pozicijo in razlog, zakaj je na repertoarju. Koprskemu občinstvu želimo ponuditi različne načine gledanja in razumevanja gledališča, ne pa enotnega modela, kaj naj bi sodobno gledališče bilo. ■ **M.L.T.**

Nedeljsko kosilo. Za mizo sedi družina. Vse je tako, kot mora biti. Miza je pripravljena in jedilnica se polni po znanem, vedno istem vrstnem redu – nekdo zmeraj pride prezgodaj, drugi zamudi, nekateri pridejo glasno, drugi tiho. Scenarij je vedno enak. Nadaljuje se tudi po tem, ko cela družina sedi za mogoče že premajhno mizo. Pogovarjajo

razumel, da tisti trenutek ni nastal takrat za mizo. Da se je vse skupaj začelo veliko prej, še pred njegovim rojstvom.

Medgeneracijski prenos travme

Vsak človek v odnose, v katere vstopa, prinese svojo zgodovino. Tudi naši starši in stari starši so bili nekoč otroci. Tudi

zen, zapuščenost, ločitev staršev, nesreča ali druge izkušnje, ki posameznici/-ku odvzamejo občutek varnosti in nadzora. Raziskave odpirajo vprašanje, kako se lahko posledice težkih izkušenj prenašajo na naslednje generacije. Zato raziskovalke/-ci proučujejo tudi možne biološke mehanizme, prek katerih bi lahko učinki zgodnjega stresa vplivali na naslednje generacije.

Eden takih eksperimentov je bil izveden na Univerzi v Zürichu in pokazal, da lahko zgodnji stres in pomanjkanje maternelske skrbi pri miših vplivata tudi na vedenje njihovih potomcev v naslednjih generacijah. Miši, večkrat ločene od mater, so kasneje kazale več socialnih težav, impulzivnosti ter vedenj, povezanih z depresijo in tesnobo. Raziskovalke/-ci so zaznale/-i tudi spremembe v izražanju genov, povezane z epigenetskimi spremembami, ki so se pojavljale še pri naslednjih generacijah. Rezultati tako nakazujejo, da lahko zgodnji stres pri miših pusti biološke sledi, ki se prenašajo med generacijami (Franklin idr.).

Poleg bioloških dejavnikov imajo pri ljudeh pomembno vlogo tudi vzgoja, odnosi, komunikacija, družinsko okolje, vedenjski vzorci in kultura. Otrok opazuje in ponotranji vse, kar vidi. Način, kako se starša prepirata, kako si izkazujejo ljubezen. Način, kako se izogibata nekaterim temam. Kako se nekdo odzove na izgubo. Kako se molči. Otrok se uči,

se, nekdo se zafrkava, nekdo deli subtilne očitke, nekdo ima monolog, nekdo je tiho. Pogovor teče.

Med odraslimi sedi otrok. Opazuje jih, posluša in občutek ima, da je vse prav. Potem pa se nekaj zgodi. Nekdo izreče stavek, ki ga ne bi smel. Nekdo vstane od mize. Vrata se zaloputnejo. Glasovi se spremenijo. V nekaj sekundah se prostor, ki je bil varen in domač, spremeni. Otrok, ki sedi med odraslimi, ne razume. *Kako je mogoče, da smo se še trenutek nazaj smejali, zdaj pa se nihče več ne smeji? Kaj se je pravkar zgodilo? In zakaj se vsi obnašajo, kot da se ni zgodilo nič?* Morda bo odgovor na ta vprašanja našel šele čez leta. Ko bo otrok odrasel in bo

oni so od nekoga prejeli predstave o ljubezni, bližini, varnosti, konfliktu in izgubi. V odnose ne vstopamo kot *tabula rasa*, temveč z izkušnjami in spomini, ki so nastajali pred nami. Nekatere od teh zgodb poznamo, večina je pozabljenih. Nekatere med njimi pa so lahko tako boleče, da se o njih ne govori, kar pa ne pomeni, da ne živijo naprej.

Travmo običajno razumemo kot »odziv na dogodek ali niz dogodkov, ki so za posameznika izjemno stresni, šokantni ali celo grozeči, tako da presega njegovo sposobnost spoprijemanja z njimi« (Černe 13). Travmatične izkušnje so lahko različne: smrt bližnjega, nasilje, zloraba, vojna, izguba doma, huda bole-

Pri nas doma se ne kregamo

katerih tem se je varno dotakniti in katerih ne. Medgeneracijskega prenosa ne moremo razumeti kot preproste enačbe, po kateri se travma staršev avtomatično prenese na otroka. Lahko pa opazujemo, kako nekaj, česar ena generacija ni zmoгла predelati, postane del okolja, v katerem odraščajo naslednja.

Pot v preteklost

Včasih je najboljša pot za razumevanje sedanosti pot v preteklost. Tako skušamo razumeti, kaj se je zgodilo našim staršem in starim staršem, kakšne izgube so doživeli, česa niso znali izreči in

Smrt bližnjega je ena izmed izkušenj, ki človeka prisili v spremembo. Ko nekoga ni več, se mora življenje nekako nadaljevati brez njega. Včasih se nadaljuje tako, da se o smrti preprosto ne govori. Delo, obveznosti, skrb za druge in vsakdan zapolnijo prostor, v katerem bi sicer lahko bila ali celo morala biti žalost. O izgubi se molči, ker je preveč boleča, ker ne vemo, kaj reči, ker želimo zaščititi otroke ali ker imamo občutek, da moramo biti močni. Včasih pa je molk edini način, ki ga človek v nekem trenutku pozna. Tako se – v našem primeru – z ženino smrtjo sooči tudi Robi.

Foto: Jaka Varmuž

česa so se naučili, da bi lahko preživeli. Po preteklosti ne »kopljemo« zato, da bi jih obsodili, ampak zato, da bi jih bolje razumeli in s tem bolje razumeli sebe.

V *Ledenih slikah* takšno vračanje v preteklost najbolj jasno povezujemo s 23-letnim Patrikom, ki se je šele začel nekoliko oddaljevati od svoje družine. Prav ta razdalja mu omogoči, da jo začne gledati drugače. Da bi lažje razumel sebe, stopi korak stran in opazuje. Fotografira. Patriku fotografija predstavlja medij, skozi katerega lahko komunicira. S fotografijo zamrzne trenutek. Na njej so ljudje, ki se smejejo, so resni, zaskrbljeni, sedijo drug ob drugem, gledajo v objektiv ali sploh ne vedo, da so fotografirani. Na prvi pogled je vse mirno. Toda fotografija ne pokaže tistega, kar se je zgodilo pred pritiskom na sprožilec, niti tega, kar se je zgodilo potem. Kaj šele to, kar že desetletja ni nagovorjeno.

O smrti ne govorimo

V središču Patrikove družinske zgodovine je nenadna smrt matere, njegove babice, o kateri se ne govori. Dogodek, ki se je zgodil še pred rojstvom Patrika, je za vedno spremenil življenje njegovega dedka Robija, mame Veronike, strica Mitje in tudi njegovo življenje.

Za otroka smrt ne pomeni le odsotnosti osebe, temveč tudi poskus, da bi razumel, kaj se je zgodilo in kaj izguba pomeni za njegovo življenje. Njegovo razumevanje smrti se razvija z zrelostjo, zato se lahko na izgubo odziva z vprašanji, hrepenenjem, jezo, žalostjo, občutki krivde ali tesnobo. Stiske morda ne izrazi z besedami, pokaže se lahko tudi v spanju, prehranjevanju, zbranosti, odnosih ali vedenju. Zato je pomembno, da ima otrok varen prostor, v katerem lahko sprašuje, se vrača k zgodbi o smrti in izraža različna čustva, ne da bi mu odrasli narekovali, kako naj žaluje (Alahakoon).

Ko o smrti ne govorimo, se lahko zgodi, da otrok ne dobi možnosti, da bi jo vključil v svojo predstavo o svetu. Kadar ni prostora za žalovanje, žalost ne postane nujno manjša, ampak ostane brez besed, označevalcev. In tisto, česar ne znamo ubesediti, se lahko začne izražati drugače. Za primer lahko vzamemo Mitjo, ki je kot otrok je verjel, da je kriv za materino smrt, saj večer pred smrtjo ni želel poslušati pravljice. Če otrok ne dobi drugačne razlage, lahko krivdo usmeri vase. Kasneje se potreba po skrbi za druge in ugajanju morda kaže kot način za zagotavljanje varnosti. Pri Veroniki pa vidimo, da po izgubi svojo energijo usmeri v delo, saj skrbi za mlajšega

brata, za očeta, pomaga, dela. Trudi se, da nič ne razpade, pri tem pa svoja občutja in želje potiska globoko v nezavedno.

Družina mora dalje

Dve leti po mami smrti v družino vstopita očetova nova partnerka Lidija in njen sin Tibor. Nova družinska struktura bi lahko pomenila nov začetek, vendar ne vstopata v prazen prostor. Vstopata v družino, v kateri prva izguba še vedno obstaja. Preteklost ni izginila samo zato, ker se je življenje nadaljevalo. Združevanje dveh družin je zato vedno tudi srečanje različnih preteklosti. Vsak prinese svoje spomine, navade in predstave o tem, kaj družina sploh je. Za odraslega je lahko nov odnos začetek. Za otroka pa lahko pomeni, da se mora na novo orientirati v svetu, ki se je že enkrat porušil.

Otroci se na take dogodke lahko odzivajo različno: s sprejemanjem in »ubogljivostjo«, s popolnim zavračanjem, celo preziranjem, z umikom vase ipd. Takšni odzivi so lahko tudi klic na pomoč oziroma izraz potrebe po razumevanju. Upora proti novi družinski strukturi tako ni mogoče razumeti samo kot zavračanje ljudi, ampak tudi kot odpor proti temu, da bi se nekaj, kar je bilo izgubljeno, preprosto nadomestilo. Kot da bi nov začetek zahteval, da se prejšnji nikoli ni zgodil.

Morda je prav tu ena od najtežjih nalog družine: kako narediti prostor za novo, ne da bi bilo treba izbrisati staro. Kako sprejeti, da je mogoče imeti rad nekoga novega, ne da bi s tem izdal nekoga, ki ga ni več. Kako nadaljevati življenje, ne da bi morali dokazovati, da nas preteklost ne boli. Izguba ne potrebuje zamenjave. Potrebuje mesto v zgodbi.

Pogled nazaj, da gremo lahko naprej

Pogled nazaj je pomemben zato, da bi lahko razumeli, zakaj nekdo molči. Zakaj se nekdo umika. Zakaj nekdo dela do izčrpanosti. Zakaj nekdo ves čas skrbi za druge. Zakaj se nekdo boji zapuščenosti. Zakaj nekdo ne prenese konflikta. Zakaj nekdo ne zna žalovati. In zato, da bi tudi sami razumeli lastne odzive in vzorce, za katere čutimo, da »niso naši«. Da so morda nekoč komu pred nami pomagali preživeti, danes pa za naše preživetje niso več potrebni.

Na to, kaj bomo prejeli od generacij pred nami, nimamo vpliva, lahko pa poskusimo izbrati, česa ne bomo več nosili naprej. In tako se vrnemo k nedeljskemu kosilu. Morda zdaj razumemo, da otrok, ki sedi za mizo in gleda odrasle, ne vidi vsega. Ne vidi izgub. Ne vidi razočaranj. Ne vidi strahov, s katerimi so odrasli

Foto: Jaka Varmuž

prišli v prostor. Ne vidi vseh odnosov, ki so obstajali pred njim. Vidi samo trenutek, v katerem je nekaj počilo. Šele mnogo let pozneje lahko pogleda isto družino in razume, da tisti trenutek ni bil začetek. Bil je samo eden od odmevov.

Otrok, ki še ne razume vsega, nekoč odraste, in prav ta otrok – Patrik se danes k isti družini vrača z druge strani. Ne išče več samo odgovora na vprašanje, kaj se je zgodilo. Poskuša razumeti, kako je to, kar se je zgodilo nekoč, prišlo do njega.

Njegova razstava je način, kako se približati lastni družini, ne da bi se moral vanjo ponovno v celoti potopiti. Patrik ne more spremeniti tega, kar se je zgodilo pred desetletji. Ne more spremeniti smrti, ki je določila življenje njegovega dedka, mame, strica. Ne more popraviti molkov, ki so se medtem nabrali, niti izbrisati posledic odločitev, ki jih sam ni sprejemal. Lahko pa jih začne gledati, videti, razumeti.

Zdaj, ko je odrasel, za to isto mizo na nedeljskem kosilu sedi njegov mlajši brat Brin. Tako kot nekoč on, tudi Brin ne razume, kaj se je zgodilo, da med odraslimi kar naenkrat počí. Ampak Brin ima brata Patrika, ki mu pove, razloži, pomaga razumeti. »Oni se ne kregajo. Samo na glas govorijo« so besede, ki jih upo-

rabi za tolažbo. To, da bi bilo mogoče boljše, če bi se enkrat zares zares sprli, zadrži zase do takrat, ko bo tudi Brin dovolj star in se bosta lahko skupaj iskreno pogovarjala o čemerkoli.

In morda je prav to prvi korak, da preteklost lažje pustimo za sabo. ■

HELENA ŠUKLIJAN

Foto: Jaka Varmuž

Literatura in nadaljnje branje

Alahakoon, D. T. D. »Childhood Bereavement Following Parental Death.« *International Journal of Scientific and Research Publications*, let. 8, št. 8, 2018, str. 478–483. <https://doi.org/10.29322/IJSRP.8.8.2018.p8059>

Černe, Barbara. *O travmi: 100 vprašanj in odgovorov*. ARA, 2025.

Franklin, Tamara B., idr. »Epigenetic Transmission of the Impact of Early Stress Across Generations.« *Biological Psychiatry*, let. 68, št. 5, 2010, str. 408–415. <https://doi.org/10.1016/j.biopsych.2010.05.036>

Wolynn, Mark. *Podedovane družinske travme: Kako nas oblikujejo vedenjski vzorci naših prednikov in kako jih prekinemo*. Prevedla Katja Cvahte, Primus, 2022.

Foto: Jaka Varmuž

Ina Ferlan / *Kostumografinja*

Ina Ferlan je diplomirala iz oblikovanja tekstilij in oblačil na Naravoslovnotehniški fakulteti Univerze v Ljubljani in danes deluje kot kostumografinja na področju filma, gledališča in baleta. Na profesionalno pot kostumografije je stopila pred dobrim desetletjem, sprva kot oblikovalka kostumov za gledališke produkcije študentov AGRFT, nato pa pripravila še kostumografije za gledališki uprizoritvi *Ljudje* (SNG Drama Ljubljana 2018/19) in *Dragi, doma sem!* (MGL, 2019/20) ter baletni predstavi *Mali princ* in *Alica v čudežni deželi* (SNG Opera in balet Ljubljana, 2024/25 in 2025/26). Kot kostumografinja je sodelovala tudi pri dveh celovečernih igranih filmih, *Posledice* (2018) in *Ida, ki je pela tako grdo, da so še mrtvi vstali od mrtvih in zapeli z njo* (2025), ter pri kratkem igranem filmu *Delčki* (2020).

Poleg kostumografije se ukvarja z raziskovanjem percepcije umetnosti v filmskem mediju na področju kognitivne znanosti. ■

Foto: osebni arhiv

Denis Beganović / *Avtor glasbe*

Pirančan in eden najbolj prepoznavnih pozavnistov na domačem glasbenem prizorišču, baritonist, klavirist, skladatelj in aranžer, znan po sodobnem jazzu in sodobni klasični glasbi. Pozavno je začel igrati v 4. razredu osnovne šole, po končani srednji glasbeni šoli v Ljubljani (pozavna, klasična smer) pa je diplomiral na konservatoriju v Rotterdamu (pozavna, džežovska smer) in na glasbeni akademiji v Gradcu (pozavna, džežovska smer) ter svoje znanje izpopolnjeval še na New School University v New Yorku (pozavna, džežovska smer).

Snemal in koncertiral je z vrhunskimi glasbeniki različnih žanrov in delov sveta (Petar Ugrin Band, Esma Ređepova, Zoran Predin, Bossa de novo, Cubismo, Valentino Kanzyani idr.) ter leta 2020 izdal album *Senses*, ki mu je štiri leta pozneje sledil album *Nuances*; njegove skladbe poudarjajo atmosferske plasti in dinamične strukture ter tako prispevajo k evropski jazzovski sceni.

Glasbo za gledališče je tokrat pisal drugič, kot avtor scene glasbe je debitiral pri uprizoritvi igre J.-L. Lagarcea *Samo konec sveta* v Slovenskem stalnem gledališču (2019/20). ■

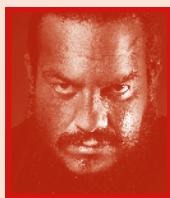

Foto: Vuk Ferenčak

Borut Bučinel / *Oblikovalec svetlobe in videa*

Samostojni ustvarjalec na področju kulture, koreograf, plesalec, fotograf, video ustvarjalec in oblikovalec svetlobe. Doslej je ustvaril več samostojnih celovečernih plesno-gledaliških predstav, med njimi: *Polnoletni* (2002), *Kdo me riše* (2003), *Zimska pravljica* (2004), *Čuda so potna gospodova* (2005), *Speče celice* (2006), *Lunatik* (2007), *Uspavanka Smrti* (2008), *Parfum* (2009), *Šajning* (2010), *Cena para uno / Večerja za enega* (2011) ter veliko krajših plesnih predstav. Njegovo gledališko in filmsko ustvarjanje vedno izhaja

Foto: Tina Vrbnjak

iz raziskovanja svetlobe, scenografije in prostora ter atmosfere, ki jo s seboj prinaša živa likovna kompozicija. Pri svojih projektih je tako tudi sam nastopal kot scenograf in oblikovalec svetlobe.

Kot oblikovalec svetlobe, scenograf, koreograf ali plesalec veliko sodeluje z drugimi umetniki (z Brankom Potočanom, Sebastjanom Staričem, Želimirjem Žilnikom, Igorjem Sviderskim, Sanjo Nešković Peršin, Petrom Kusom, Luko Škofom,

Chumo Sopotelo, Nino Rajič, Borutom Cajnikom idr.); za svoje delo je prejel številne nagrade in priznanja. ■

Bernarda Oman / *Dramska igralka*

Študij dramske igre na AGRFT je zaključila z diplomsko vlogo Jacinte v Cankarjevem *Pohujšanju v dolini šentflorjanski* in zanj prešla študentsko Severjevo nagrado (1985). Po študiju se je zaposlila v Prešernovem gledališču Kranj, kjer je za vlogi Eme v *Prevari* H. Pinterja (r. Z. Šedlbauer) in Mire v *Izgubljenem sinu* A. Hienga (r. M. Korun) leta 1996 prešla Severjevo nagrado. Leta 1998 je sprejela stalni angažma v MGL, kjer je do upokojitve avgusta letos odigrala 65 vlog, med njimi tudi nagrajeni – Marjano v *Prizorih iz zakonskega življenja* I. Bergmana (r. M. Korun), za katero je prešla Dnevnikovo nagrado, in Elido v *Gospe z morja* S. Sontag (r. M. Koležnik), za katero je prešla nagrado pogled iz globine v Umagu.

Igrala je tudi v MG Ptuj in Špas teatru ter nastopila v številnih filmih, med drugim v Klopčičevi *Dediščini* (nagradi debitantka leta na festivalu v Nišu in sedem sekretarjev SKOJ-a v Zagrebu), v Hladnikovem omnibusu *P.S.* (igralka leta na TDF v Celju), v Vrdoljakovih *Glembajevih*, v Galetovem filmu *Ljubezen nam je vsem v pogubo* ter *Instalaciji ljubezni* in *Skritem spominu Angele Vode* Maje Weiss. Igrala je v več televizijskih nadaljevalkah, ukvarja se tudi s sinhronizacijo risank. ■

Foto: Peter Giodani

Filip Žunič / *Dramski igralec*

Kot otrok se je navduševal nad gledališčem in kulinariko, a je pozneje prevladalo veselje nad govorjeno besedo, odrom in igranjem. Danes je Filip Žunič študent četrtega letnika dramske igre na AGRFT, kjer je pod mentorstvom profesorjev N. B. Gračner in S. Horvata ter B. Šturbeja in N. Rajič

Foto: POP TV

Kranjac poustvaril zahtevnejše dramske like, med njimi tudi Jima O'Connorja v *Stekleni menažeriji* Tennesseeja Williamsa in Doktorja Thomasa Stockmanna v Ibsonovi drami *Sovražnik ljudstva*.

Čeprav igra tudi na profesionalnih odrih – v MGL v Nušičevem *Pokojniku* igra Gospoda Đurića, v *Naključni smrti nekega anarhista* pa je vskočil v lik Policaja – je njegova prepoznavnost največja na televiziji in filmu: nastopil je v televizijskih serijah *Mame* (2018), *Gospod profesor* (2022) in *Nemirna kri* (2025), prav zdaj pa si ga lahko ogledate v tretjem nadaljevanju filma *Gajin svet*. ■

Artur Cocetta Komar

Trinajstletni Tržačan, ki danes prav tam obiskuje nižjo srednjo šolo s slovenskim učnim jezikom z glasbeno usmeritvijo. Igra harmoniko, klavir in se uči petje, že od malega pa poleg glasbe goji ljubezen do gledališča. Od sedmega do dvanajstega leta je obiskoval gledališki tečaj in se udeležil raznih delavnic, tako gledaliških kot filmskih. S skupino prijateljev in bratom ustvarjajo kratke filme, v katerih se preizkuša kot scenarist, igralec, režiser in montažer. V zadnjem obdobju ga navdušuje »stop motion« tehnika, z bratom ustvarjata zgodbe z lego kockami.

Leta 2025 je igral v dvojezičnem kratkem filmu *Viseči most* v režiji Maje Weiss, z vlogo Brina v uprizoritvi *Ledenih slik* pa se občinstvu prvič predstavlja na odru profesionalnega gledališča. ■

Foto: osebni arhiv

Nagrada tudi Gledališču Koper

Nagrade tantadruj, ki jih za dosežke na področju gledališke umetnosti v iztekajoči se sezoni podeljujemo tri primorska gledališča – Gledališče Koper, SNG Nova Gorica in Slovensko stalno gledališče iz Trsta –, smo junija podelili že šestnajstič, šestič v Trstu. Nagrade, s katerimi vsako leto počastimo najboljše gledališke ustvarjalce Primorske, so tokrat prejeli: novogoriški ustvarjalni kolektiv avtorskega projekta V potu mojega obraza v režiji Sebastijana Horvata, novogoriška dramska igralka Anuša Kodelja za vlogo Anuše v avtorskih projektih 1979 in 1980 ter 1982 v režiji Tomija Janežiča, ter Domen Lušin za oblikovanje svetlobe in avtorstvo videa v koprski uprizoritvi Ocean morje v režiji Ivana Lobode.

Žirija za nagrade tantadruj, ki jo že drugi mandat sestavljajo **Ana Perne, Matej Bogataj** in **Martin Lissiach** (predsedujoči), je svoje lavreate izbrala med šestnajstimi nominiranimi uprizoritvami treh primorskih gledališč. V poročilu, prebranem na priložnostni slovesnosti v vrtu Muzeja Sartorio v Trstu v okviru festivala Let's Play, je zapisala, da so se repertoarji gledališč med sabo opazno razlikovali in občinstvom ponudili raznolik spekter predstav ter da so besedilne predloge sorazmerno zastopali klasična besedila, sodobna dramska dela in avtorski projekti. Poudarili so tudi, da so ustvarjalci posegali po raznovrstnih uprizoritvenih prijemih in se dotaknili tem, ki so v današnjem času še posebej pereče (podnebne spremembe, družbeno spreminjajoči se globalni red ...) ter opozorili, da so bile nekatere produkcije zastavljene širokopotezno in z velikim ustvarjalnim zamahom, medtem ko bi bile druge lahko ambicioznejše. V primerjavi s preteklimi sezonami je žirija sicer beležila manjši delež koprodukcij, pohvalno pa je, so še zapisali, da so uprizoritve režirali režiserke in režiserji različnih generacij in geografskih okolij, pri čemer je odpiranje primorskega gledališkega prostora tudi mlajšim ustvarjalcem spodbudno.

Po presoji ogledanih predstav se je žirija po temeljiti razpravi soglasno odločila nagraditi tri vidnejše gledališke dosežke.

Nagrado tantadruj za najboljšo predstavo v celoti

prejme ustvarjalni kolektiv avtorskega projekta V potu mojega obraza v režiji Sebastijana Horvata in dramaturgiji Milana Ramšaka Markovića, v produkciji in izvedbi SNG Nova Gorica.

Vpotu mojega obraza ni prva uprizoritev, ki se zavestno odpove besedi v korist drugih izraznih sredstev, niti ni prva, ki iz anonimnosti zakulisja na oder postavi tehnično osebe. Vrednost teh odločitev se kaže v načinu, kako oba postopka organsko poveže v esejiistično refleksijo o delu in tehnološkem razvoju ter njunem vplivu na oblikovanje posameznika in družbe. Skoraj povsem neverbalni zastavek občinstvu le tu in tam omogoči, da prestreže drobci stišanega pogovora, ter ga postavlja v vlogo dejavnega opazovalca, ki spremlja dogajanje, koreografsko, scenografsko in sicer gnano s fluidnim ritmom nenehne gradnje in razgradnje vselej novih kontekstov znotraj javne in zasebne sfere. Fragmentarna dramaturgija izbere nekaj tipskih situacij iz različnih obdobij časovne osi od druge polovice 20. stoletja dalje, s katerimi odpira vprašanja spolnih in socialnih razlik ter vpliva kapitalistične logike na delo kot temeljno družbeno vrednoto in medčloveške odnose, ki jih delo bistveno določa; pokaže, kako sistem upravlja s posameznikom, čedalje bolj odtujenim od skupnosti, in njegovo potrebo po smislu vključuje v princip produktivnosti, pri čemer tudi prosti čas postane del istega mehanizma – in ta zahteva davek lastnega potu.

Foto: arhiv SSG | 1

Nagrajence so iz prve vrste spremljali tudi vodje gledališč: predsednik in direktorica Slovenskega stalnega gledališča iz Trsta Ivan Jevnikar in Nina Ukmar, direktorica in umetniška vodja SNG Nova Gorica Mirjam Drnovšček in mag. Neda Rusjan Bric, direktorica in umetniška vodja Gledališča Koper Katja Pegan; ob njej dramska igralka Maja Blagovič, partnerica s tantadrujem za življenjsko delo nagrajenega dramskega igralca Vladimirja Jurca (1). Nagrado tantadruj za najboljšo predstavo v celoti sta v imenu ustvarjalnega kolektiva prevzela dramska igralka Anna Facchini in Andrej Zalesjak (2), nagrado tantadruj za (ne)vidni dosežek pa je v imenu Domna Lušina prevzel režiser Ivan Loboda (3).

Uprizoritev, ki jo odlikuje izrazito kolektivna igra – igralskega in tehničnega ansambla –, si prizore vsakdanje rutine dovoli prikazovati v njihovi dolgotrajnosti, tudi suhoparnosti in banalnosti, obenem v odrsko tkivo vnaša prefinjeno humorno noto, ko, denimo, tehnološki razvoj označi z evolucijo čistilnih metod. Svoj lok sklene v apokaliptični viziji prihodnosti, podprti z močnimi video projekcijami, glasbo ter zvočno in svetlobno sliko; a udaren zaključek ne poda zgolj katastrofične podobe sveta, v katerem človeka nadomeščajo lastni tehnološki mehanizmi, temveč deluje kot uprizoritevno silovit poziv k razmisleku o našem ravnanju in prihodnosti, ki jo ustvarjamo. ■

Nagrado tantadruj za igralski dosežek

prejme Anuša Kodelja za vlogo Anuše v avtorskih projektih 1979, 1980 in 1982 v režiji in dramaturgiji Tomija Janežiča, v produkciji in izvedbi SNG Nova Gorica in v koprodukciji GO! 2025 – Evropska prestolnica kulture, Nova Gorica, Ustvarjalnega centra Krušče ter Slovenskega mladinskega gledališča.

Vlogi gluhoneme Anuše Anuša Kodelja ustvari dovršen in skozi celoten gledališki projekt Tomija Janežiča popoln ter svojevrsten lik. V predstavah 1979 in 1980, v katerih ustvarja tudi druge like, ter 1982 izkazuje izjemno glasovno, telesno in psihološko transformativnost ob uporabi samo-svojega jezika.

Njena interpretacija odpira vprašanje sporazumevanja tudi takrat, ko govorimo različne jezike in se med seboj ne razumemo. Z izrazito osebno igralsko poetiko prepričljivo upodablja ranljivost, telesne omejitve in družbeno marginalizacijo, pri čemer njen lik ne določa pomanjkanje, temveč dostojanstvo, humor, trma, nežnost in kompleksnost človeške, družinske ter družbene izkušnje. V njenih odrskih gestah se zgošča ena osrednjih tem *Dodekalogije*: potreba po pripovedovanju zgodb, s katerimi se osmišljajo izgube, osamljenost, smrt ter intimne in kolektivne tragedije, obenem pa se spletajo spomini, čustva in vezi skupnosti.

Dolgotrajna forma predstav, večplastne časovne strukture ter intenzivna bližina med izvajalci in občinstvom ji omogočajo razvoj posebne igralske etike – etike poslušanja, odzivanja in sobivanja z drugimi. Anuša Kodelja s svojo popolno interpretacijo pokaže, kako poslušati, tudi ko ne slišimo, in kako biti slišan, tudi ko ne govorimo. Njena vloga zato presega okvir posameznega igralskega dosežka ter postaja nosilec kolektivnega uprizoritvenega organizma gledališkega projekta Tomija Janežiča. ■

Nagrado tantadruj za (ne)vidni dosežek

prejme Domen Lušin za oblikovanje svetlobe in avtorstvo videa v uprizoritvi po romanu Alessandra Baricca *Ocean morje* v režiji Ivana Lobode in dramaturgiji Helene Šukljan ter produkciji in izvedbi Gledališča Koper.

V Baricovem romanu *Ocean morje* morje ni le naslovni junak, enak drugim, ki so v letovišče na koncu sveta prišli po odgovore in ozdravitev. Je skrivnostna sila, ki v notranje napetih in včasih že skrhanih in negotovih iskalcih in fantastih povzroča spremembe in jih sili k odzivu, takšnim in drugačnim. Vse to ostaja tudi v uprizoritvi koprškega gledališča in v režiji Ivana Lobode. Pri tem natančno, čeprav pomensko razprto, gradi včasih skrivnostne in celo malce čudaške odnose med protagonisti s sugestivnimi in v pomenih razprtimi atmosferami. Oblikovanje svetlobe in videa Domna Lušina igra pri tem ključno vlogo. S projekcijami morja, za katere se zdi, kot da skrivnostno morje vdira v prostor in preplavlja poskuse protagonistov, da bi se mu približali in s tem ugledali poslednjo, tudi lastno resnico. Tudi z ostrimi svetlobnimi prehodi med prizori, ki so nabiti vsak s svojo mesto-ma pridušeno atmosfero. Predvsem pa s sencami, ki se vlečejo in padajo za nastopajočimi, za katere se zdi, da kažejo vse tisto, kar so v obmorski kraj na begu oziroma pri svojem iskanju prinesle osebe; sence so skrivnost, ki se potem razkriva v njihovih akcijah in v konverzaciji. Lušinovo oblikovanje svetlobe ne le poudarja sugestivne atmosfere, temveč nas opozarja, da smo vsi del istega, da je morje naša končna usoda, hoteli ali ne. ■

Foto: arhiv SSG | 2

Foto: arhiv SSG | 3

Nagrada tantadruj za življenjsko delo

Vladimir Jurc

Nagrado tantadruj za življenjsko delo je letos prejel dramski igralec, režiser in dolgoletni član ansambla Slovenskega stalnega gledališča Vladimir Jurc, ki je od leta 1983 in do 2022 sooblikoval umetniško podobo tržaškega gledališča in je tudi po upokojitvi ostal dejaven snovalec kulturnih dogodkov.

me mu je Vladimir. *Vladimir* je Vladimir, to je bila za majhnega otroka predolga beseda, preveč zlogov za mlada usta. Zato si je skoval svoje ime: Lali. In kot Lali ga poznajo vsi, ki jih gledališče resnično zanima.

Vladimir Jurc - Lali, rojen 5. februarja 1950 v Mariboru, je danes eden najpomembnejših slovenskih gledaliških ustvarjalcev zadnjega pol stoletja.

Njegova igralska pot se je začela na ljubljanski Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo (AGRFT). Leta 1974 je diplomiral v razredu Poldeta Bibiča in že takrat je bilo jasno: ta igralec na odru ni le prisoten, ampak biva.

Prvo desetletje svojega igralskega življenja je posvetil Slovenskemu mladinskemu gledališču v Ljubljani (1974–1983), kjer je soustvarjal živahno, eksperimentalno ansambelsko igro – prostor tveganja, iskanja in kolektivne ustvarjalnosti. Zaradi svojega izrednega posluha za jezik in globokega čutenja igre je kmalu postal docent, nato profesor za dramsko igro in umetniško besedo na AGRFT ter bil vzgojitelj in učitelj številnim rodovom igralk in igralcev.

Vladimir Jurc
v vrtu Muzeja Sartorio
pred podelitvijo nagrade.

Foto: arhiv SSG

Nato pa: sezona 1983/84 – Trst. Slovensko stalno gledališče. To, za kar je sprva mislil, da bo epizoda, se je spremenilo v življenjski projekt. Jurc je v gledališki kapital tega mesta v zalivu vložil vse: glas, telo, čas, predanost.

»Ko sem prišel v Trst, sem mislil, da bom ostal sezono ali dve. A Trst te posrka. To gledališče ima krepko poslanstvo. Tu igralec ne igra le za umetniški uspeh, temveč za občinstvo, ki v slovenski besedi vidi svojo bit, svoj obstoj. Ta odgovornost te spremeni in te drži pokonci.«

Kritiki so ga opisali z besedami, ki se znova in znova ponavljajo: trma, lucidnost, neizmerna predanost, disciplina. Teatrologi Moravec, Inkret in Predan so prepoznali isto: da Jurc likov ne igra, ampak jih razume od znotraj.

Posebej izstopa njegova zavezanost odrskemu jeziku. Za Jurca je beseda glasba, psihologija, meso vloge.

»Beseda na odru ni le nosilec informacije; je glasba, je psihologija. Če jezik nima prave teže in barve, lik ostane prazen. Zato sem bil vedno strog do sebe in svojih študentov – slovenski jezik si zasluži popolnost, še posebej na robovih našega narodnega prostora,« so besede, zapisane v Primorskih novicah.

Ta skrb za govor ni akademska muhavost, temveč gledališki etični imperativ. Posebej na primorski fronti, kjer je slovenščina na odru hkrati umetnost in politično dejanje.

Jurčev repertoar je fascinantna kartografija evropske dramatike. Nastopil je v najpomembnejših delih avtorjev, ki so se zvrstili od antike do danes – Shakespeare, Čehov, Molière, Pirandello, Bernhard, Zeller, Pasolini, Horváth – in v vsaki epohi našel svojega človeka.

Med tržaškimi vrhunci izstopajo Hofmannsthalov *Slehnernik* kot ambivalentna človeška figura, bravurozen lik razdvojenega Jakoba Rude, Župnik kot superioren, asketski nasprotnik Jermana v Cankarjevih *Hlapcih* ter Robert v Bernhardovem delu *Videz vara*, o katerem so kritiki zapisali, da »občinstvo živo čuti njegove misli, njegovo globoko razočaranje ali upanje – tudi takrat, ko Jurc na odru molči«.

Ta trditev je morda najpopolnejši opis njegovega igralskega ustroja: moč tišine. Jurčeva odrska igra ne potrebuje geste – zadostuje navzočnost.

Vladimir Jurc ne mara reflektorjev. Nasprotno – vse življenje poudarja pomen ansambla in kolektivnega dela. Sodeloval je z najpomembnejšimi jugoslovanskimi in slovenskimi režiserji: Jovanovičem, Kico, Mlakarjem, Korunom, Koležnikovo, Horvatom, Buljanom, Tauferjem ter številnimi drugimi.

»V gledališču je ključno skupinsko delo, ne smeš solirati,« pove Lali v pogovoru z Andražem Gombačem.

In doda še misel k tistemu temeljnemu paradoksu, ki ga gledališki poklic postavlja pred vsakega igralca – kako biti hkrati drugi in ostati pristno svoj: »Kot igralec seveda moraš igrati druge ljudi, različne karakterje, toda to si še zmeraj ti. Zlesti moraš pod kožo liku, ki ga igraš, a ne smeš lagati, ne smeš blefirati. Zato pa je naš poklic fantastičen – ker igraš druge, v resnici pa se nenehno ukvarjaš s sabo, se raziskuješ.«

Lali ni le gledališčnik. Tudi na filmskem platnu in televizijskem zaslonu je karizmatičen obraz, ki z minimalnimi sredstvi prenese kompleksna notranja stanja. A morda je poleg gledališča njegovo najintimnejše umetniško sredstvo radio.

Za Radio Trst A in Radio Slovenija je desetletja oblikoval radijske igre, recitale, literarne oddaje in večere. Glas Vladimirja Jurca, ki te poboža in ti ostane v spominu še dolgo po koncu oddaje, je bil vsakodnevno navzoč v domovih Slovencev – tudi tistih, ki nikoli niso stopili v gledališko dvorano. To je kulturno poslanstvo v najčistejši obliki. Tega so se zavedali številni tržaški igralci in igralkе prvih generacij: Mira, Zlata, Štefka, Lili, Ema, Rado, Livij, Silvij, Anton, Bogdana, Adrijan in Vladimir, ki je eden stebrov Slovenskega stalnega gledališča.

Da je pomen Vladimirja Jurca resnično izjemen, potrjuje dolg seznam najvišjih nagrad in priznanj, ki so kronali njegovo več kot polstoletno plodno kariero. Njegova neprimerljiva igralska zrelost in prispevek sta bila prepoznana že v študentskih letih, nato pa leta 1991, ko je za nepozabne in vrhunske vloge Slehnernika, Jakoba Rude in Župnika prejel prestižno državno nagrado Prešernovega sklada. Uspehi na odru so se nadaljevali z gledališkimi priznanji za delo z mladimi: leta 1993 je prejel nagrado zlata paličica za najboljšo predstavo s projektom *Cesarjeva nova oblačila*, leta 2005 pa še eno zlato paličico za režijo in priredbo uspešnice *Ptička smejkalka*. Njegov izjemni karakterni domet je bil ponovno nagrajen leta 1996, ko je prejel Severjevo nagrado za pretresljivo vlogo Herzla v Taborijevi drami *Mein Kampf*. Jurc je s svojim talentom redno prestopal regionalne meje, kar dokazujeta dve prestižni Sterijini nagradi: prva iz leta 1988 za vlogo v predstavi *Sumljiva oseba* in druga iz leta 1989 za predstavo *Lepa Vida*. Na festivalu SKUP leta 2008 je za predstavo *Grönholmova metoda* v izvedbi Mestnega gledališča Ptuj prejel nagrado satir za najboljšo uprizoritev ter veliko nagrado občinstva; tri leta pozneje (2011) je prejel nagrado tantadruj za najboljšo predstavo primorskih gledališč z uprizoritvijo *Zlati zmaj* v SSG Trst. Njegovo življenjsko predanost igralskemu poklicu v vseh medijih je Združenje

dramskih umetnikov Slovenije (ZDUS) leta 2019 ovenčalo z najvišjim stanovskim priznanjem, igralsko nagrado Marije Vera za življenjsko delo na področju gledališke, filmske in radijske igre. K tem individualnim uspehom je treba prišteti še zgodovinske kolektivne in mednarodne nagrade iz obdobja njegovega delovanja v SMG, med katerimi izstopajo posebna Severjeva nagrada za ansambelsko igro iz leta 1980, nagrada ZDUS za predstavo *Martin Krpan* iz istega leta ter prestižna mednarodna nagrada BITEF v Beogradu iz leta 1981 in nagrada na festivalu MES v Sarajevu.

Na vprašanje, kaj ga ohranja živega in prisotnega, odgovori z neverjetno preprostostjo:

»Gledališče te ohranja mladega, čeprav telo čuti leta. Vsaka nova vloga je nov začetek, nov strah in nov izziv. Dokler sta v tebi radovednost in tisti nemir, ki te žene na oder – do takrat si igralec. Ko to ugasne, se zavesa zapre.«

Letošnja podelitev primorske gledališke nagrade tantadruj za življenjsko delo Vladimirju Jurcu – Laliju prihaja kot povsem samoumevno, globoko zaslužno in na celotnem primorskem kulturnem prostoru težko pričakovano priznanje.

Nagrada tantadruj, ki slavi vrhunske dosežke in življenjske opuse ustvarjalcev, ki so neizbrisno zaznamovali gledališko življenje na vsem Primorskem – v Sloveniji in Italiji –, ne bi mogla najti žlahtnejšega prejemnika, kot je naš Lali.

Vladimir Jurc s svojim več desetletij trajajočim neutrudnim delom pooseblja prav tisto trmo, ponos, umetniško brezkompromisnost in ljubezen do gledališča, ki jo simbolizira lik Tantadruja.

Tantadruj je poklon Jurčevi preteklosti, a hkrati proslavitev njegove sedanjosti, saj je Lali še vedno vitalen, polno zaposlen in umetniško dejaven; z vsakim prihodom na oder znova dokazuje, da je gledališče prostor večnih resnic in neumrljive človeške ustvarjalnosti.

V intervjujih Jurc pogosto poudarja tudi brezmejno ljubezen do literature (Borges, Joyce, Kosovel, Strniša, Jančar), pomen branja in globokega dela z besedilom ter veselje do življenja na Krasu, kjer z življenjsko sopotnico, igralko Majo Blagovič, ustvarjata pravi umetniški dom za vse ljubitelje lepega. Kljub upokojitvi ostaja Vladimir radoveden in aktiven: »Svet bo še in umetnost tudi,« pravi Lali. ■ *Utemeljitev žirije za nagrado tantadruj za življenjsko delo v sestavi Marij Čuk, Vesna Humar in Alen Jelen.*

Začetek sezone v znamenju nagrad

V prvi polovici septembra je v Velenju potekal **37. Pikin festival**, na katerem se je v sedmih festivalskih dneh zvrstilo skoraj sto festivalskih dogodkov, med njimi tudi

šest gledaliških predstav profesionalnih in ljubiteljskih gledališč, gledaliških ali lutkovnih skupin. Predstave je ocenjevala **9-članska žirija četrtošolcev**, ki je nagrado za najboljšo, najbolj »pikasto« predstavo podelila predstavi **Ostržek** v režiji Jake Ivanca in izvedbi našega gledališča. Uprizoritev je otroško žirijo prepričala z igrivostjo in dinamičnostjo ter sodobno priredbo **Ostržka**, **nagrado za najboljšega igralca** v predstavah pa je podelila dramskemu igralcu **Luki Cimpriču** za naslovno vlogo v omenjeni uprizoritvi. Vsem ustvarjalcem predstave, še posebej Luki Cimpriču, iskreno čestitamo! ■

6. Mednarodni otroški festival Pri svetilniku v avgustu

V zadnjem avgustovskem tednu je naše gledališče znova postalo središče gledališkega ustvarjanja za otroke in mlade. V petih festivalskih dneh so se v prostorih gledališča in na Verdijevi

ulici pred njim zvrstile gledališke in cirkuške predstave, dve premierni uprizoritvi, delavnice, klovnovski nastopi in poverke.

Festival je uradno odprla krstna uprizoritev projekta **Kjer se naši glasovi srečajo** (*Where Our Voices Meet*), nastala v okviru mednarodne delavnice **Storyline Discovery / Mi poveš zgodbo?**, ki je združila mlade iz Slovenije, Srbije in Švedske; ti so s pomočjo gledališča, s pripovedovanjem, z gibom, glasbo in digitalnimi mediji raziskovali svoje izkušnje ter iskali zgodbe, ki jih kljub različnim okoljem povezujejo.

Kot druga je svoj odrski krst doživela uprizoritev po besedilu Igorja Štamulaka in Jake Ivanca **Z Igorjem po svetu znano-sti**, igriva gledališka odprava v svet eksperimentov in ustvarjalnega dolgčasa v

Foto: Martina Kofol, Studio Kofol

Foto: Martina Kofol, Studio Kofol

Marco Juratovec – novi član Gledališča Koper

Foto: osebni arhiv

Na mestu scenografa našega gledališča je v aprilu **upokojenega**

akad. slikarja Milana Percana s 1. septembrom zamenjal akad. slikar in scenograf, predstavnik srednje generacije slovenskih umetnikov,

Marco Juratovec, diplomant

Akademije lepih umetnosti v Benetkah.

Prvič je samostojno razstavljal že v času študija ter se do danes predstavil na številnih samostojnih

in skupinskih razstavah doma in v tujini. Za svoje delo je prejel **več nagrad**, med njimi tudi nagrado fundacije **Vordenberge-Gildevert**, ki velja za eno najprestižnejših evropskih nagrad za mlade likovne umetnike.

Kot scenograf od leta 2002 sodeluje z **Radiotelevizijo Slovenija**, od leta 2006 s **slovensko filmsko produkcijo**, od leta 2009 tudi kot scenograf dogodkov in vodja kreativne produkcije. Je avtor scenografij za več uprizoritev in projektov v slovenskih gledališčih, med njimi tudi v **Gledališču Koper**, kjer je doslej kot scenograf podpisal **pet uprizoritev**. ■

Štamulakovi režiji z igralci: **Blažem Popovskim**, **Makom Tepšičem** in **Igorjem Štamulakom**.

Ker gre za mednarodni festival, sta se mlademu občinstvu predstavili tudi srbski gledališči **DAH Teatar** in **Malo gledališče Duška Radovića** s predstavama *Za tvoje dobro* in *Tesla*, "domače barve" pa smo ob že omenjeni uprizoritvi *Z Igorjem po svetu* znanosti zastopali še z našim **Ostržkom** in žonglersko skupino

Čupakabra s predstavo **Hoduljarji**.

Pomemben del festivala so bile tudi delavnice, ki so otrokom in mladim omogočile, da umetnosti in gledališča niso doživeli zgolj kot gle-

Foto: Jaka Varmuž

dalci, temveč so postali dejavni (so) ustvarjalci. Še pred uradnim začetkom festivala so v gledališču potekale zaključne vaje za predstavo **Kjer se naši glasovi srečajo**, med 24. in 29. avgustom pa je pod vodstvom režiserke in pedagoginje Renate Vidič potekala **klovnovska delavnica**. Sledile so še **cirkuška delavnica** Združenja Cirkogrog v sodelovanju z JSKD, delavnica *Otroci in človekove pravice* (DAH Teatar) ter delavnica capoeire. ■

7. Festival FUGA – po odzivu občinstva najuspešnejši doslej

Festival, ki je med 10. in 15. julijem v Gledališče Koper pripeljal mlade gledališke ustvarjalce gledaliških akademij iz Slovenije, Srbije, Poljske, Švice in Slovaške, je tudi letos potrdil svoj položaj ene najpomembnejših evropskih platform za izmenjavo informacij in umetniških praks, za pregled praktičnega dela, predvsem pa kot prostor združevanja ter povezovanja študentov evropskih gledaliških akademij.

Šest festivalskih predstav po izboru selektorja in umetniškega vodje festivala **Ivana Lobode**, ki je izbral med 21 prijavljenimi uprizoritvami, je občinstvu ponudilo uvid v sodobne gledališke poetike, ki so odpirale vprašanja identitete, spola, marginalizacije, medčloveških odnosov, spomina in sodobne družbe ter dokazale, da mlada evropska gledališka ustvarjalnost odločno in pogumno nagovarja teme našega časa.

Tričlanska mednarodna žirija, ki so jo sestavljali dramski igralec **Mak Tepšić**, študentka dramaturgije iz Srbije **Jana Milivojević** ter romunska dramaturginja, gledališka kritičarka in kulturna producentka **Denisa-Florentina Neatu**, je izbrala in nagradila najboljše: nagrado za **izjemen umetniški dosežek** so prejeli ustvarjalci predstave **Why Do**

People Use Violins? švicarske Akademije Dimitri, nagrado za **izjemno igralsko stvaritev** je prejela **Kaja Petrovič** za vlogi Brende in Davida v predstavi **Jaz, David** v produkciji Akademije za gledališče, radio, film in televizijo, uprizoritev **Jaz, David** pa je prejela tudi nagrado za **najboljšo predstavo v celoti** in **nagrado občinstva**, ki je predstavo ocenilo z visoko oceno 4,67.

Pomemben del festivala, ki ga podpira Študentska organizacija Univerze na Primorskem in so ga njegovi obiskovalci ocenili za najuspešnejšega doslej, je predstavljala tudi spremljevalni program z okroglo mizo, dvodnevno delavnico koreografije in plesalke Ane Pandur ter večernimi druženji in koncerti. ■

Živeti!

Anton Pavlovič Čehov:

Medved in *Tragik po sili*

Prevajalca **Mile Klopčič** (*Medved*), **Janko Moder** (*Tragik po sili*). Režiser, skladatelj in scenograf **Marjan Nečak**. Koreografinja **Anja Möderndorfer**. Kostumograf **Blagoj Micevski**. Avtor videa **Marin Lukanovič**. Lektor **Martin Vrtačnik**. Oblikovalec svetlobe **Jaka Varmuž**. Oblikovalca in izdelovalca mask **Damijan Kracina**, **Katarina Toman Kracina**.

Igralci: **Patrizia Jurinčič Finžgar** (*Jelena Ivanovna Popova*, *Ženska*), **Luka Cimprič** (*Grigorij Stepanovič Smirnov*, *Aleksej Aleksejevič Muraškin*), **Rok Matek** (*Luka*, *Ivan Ivanovič Tolkačov*)

Premiera 13. marca 2026
v Gledališču Koper.

Zadnja letošnja premiera koprskega gledališča pod skupnim naslovom *Živeti!* združuje dve enodejanki ruskega zdravnika – pisatelja s konca 19. stoletja. Enodejanki *Medved* (prevod Mile Klopčič) in *Tragik po sili* (prevod Janko Moder), obe podnaslovljeni »šali«, predstavljata običajne ljudi, ki v skladu s svojimi romantičnimi ideali čustvujejo (ne)običajno vzvišeno, kar pa v običajnih okoliščinah vsakdanjosti za zunanjega opazovalca poraja obilo komičnih trenutkov. Ker režijo podpisuje skladatelj Marjan Nečak, ne preseneča, da komični naboj in liričnost nekaterih čustvenih stanj podpirata avtorska glasbena govorica ter spretna menjava uprizoritvenih tempov. /.../

Iz karikirano zapisanih likov v komedijskem dialogu »šale« *Medved* pred nami vstanejo polno čustvujoči karakterji. Patrizia Jurinčič Finžgar kot vdova Popova je morje, ki ga mogočne silnice gibljejo od temne tihote melanholije k prvim opozorilnim valovom, ki se najprej razbesnijo v nevihtnem divjanju, nato pa poležejo v igrivo lesketanje vnovičnega sonca na pomirjeni gladini. Luka Cimprič upnika Smirnova oblikuje kot trmastega, trdega in trdovratnega kujona, ki trdno stoji na tleh in se z obale posmehljivo roga nestalnosti vode. Kontrapunkt strastni dvojici predstavlja Rok Matek kot služabnik Luka. Ta »sluga pokornik« nam mestoma skozi neposredni pripovedovalski nagovor osvetli situacijo z nove plati, obenem pa nekoliko umiri vrvenje pred novim navalom čustev; sicer pa v dramsko dogajanje s svojo služabniško profesionalnostjo, izpolnjevanjem ukazov in izrazitim nelagodjem nad dogajanjem, ki mu je

priča, vnaša dodatno komično plast. Besedilo je jezikovno dobro pripravljeno (lektor Martin Vrtačnik), igralci pa v govoru suvereni – le *Medved* Luka Cimpriča včasih preveč dobesedno zdrse v medvedje godrnjanje in momljanje.

Režija – tako v prvi kot drugi enodejanki – dramaturški potek dogodkov umerja z glasbo. Prenekatero repliko so odpete, ponekod govor kombinira s petjem, spet drugje pa se povedano povsem

predvsem koreografsko in tako poudarjata humorni okvir upodobitve nekega življenja, ki jo utrujeni izpovedujoči – kljub za nas nespregledljivi smešnosti malone absurdnih dejstev – slika v žalobnih tonih.

Premišljena glasbeno-dramaturška struktura, iz katere izraščajo vsi elementi predstave, precizno živahne igralske kreacije ter posrečene koreografske in režijske domislice tvorijo zanimivo pred-

Foto: Jaka Varmuž

spremeni v pesem. Posebej izpovedna je glasbena govorica vdove Popove, ki jo Patrizia Jurinčič Finžgar skladno z instrumentalno podlago mojstrsko oblikuje z vrsto različnih pevskih nastavkov, od pop do klasičnega, od naravnega recitativa do rokovsko kričavih pasaž. Rok Matek kot sluga Luka je komično suveren v opernem načinu petja, pravi izpovedni naboj pa izraža tudi brundajoče rentančenje »medveda« Luka Cimpriča. /.../

Tragik po sili je v večji meri dolg monolog o banalnih sitnostih in prezasedenosti s tisoč nepomembnostmi izmučenega moškega v najboljših letih. Zahteve službe, družinskega in družabnega življenja ga pehajo na rob blaznosti – kar v vlogi Tolkačova odlično izrazi Rok Matek. Celoten monolog je preoblikovan v dolg song, ki z neizprosnim ritmom in notranjo napetostjo podpira »tragikovo« izpoved. Tovrstni primež glasbenega kolesja bi za manj discipliniranega, pevsko usposobljenega in interpretacijsko artikuliranega igralca lahko predstavljal ogromno oviro – a Matek v njem očitno najde oporo ter svojo vlogo družinskega mučenika izpelje naravnost izvrstno. Od pogona monološkega songa postane koreografija – sicer že v prvem delu posrečeno vtakana in opažena – prisotna še v večji meri (koreografinja Anja Möderndorfer). Luka Cimprič kot prijatelj Muraškin in Patrizia Jurinčič Finžgar namreč Matkov monološki song sooblikujeta

stavo, vredno ogleda, iz katere jasno odmeva naslovni krik »Živeti!« ■

ANA JERMAN OBREZA

WWW.SIGLEDAL.ORG, 2. APRIL 2026

V enodejanki *Medved* se mlada vdova, igra jo Patrizia Jurinčič Finžgar, po smrti nezvestega moža osami v domači hiši. Oster besedni spopad s posestnikom, ki pride izterjati dolg, Luka Cimprič, med likoma nepričakovano spodbudi čustveno napetost, ki razpira vprašanja osamljenosti in izoliranosti, morda pa tudi naveličanosti in sprijaznenosti. Tu bi bilo sicer dobrodošlo nekoliko inventivnejše režijsko branje ženskega lika.

Bolj slikovit je *Tragik po sili*, kjer je v ospredju Rok Matek kot družinski oče in kjer se v nekoliko abstraktnejši formi učinkovito izriše teža ujetosti v rutino, ki počasi, a surovo načenja slehernika.

Vodvilski karakter enodejank uprizoritev poskuša oživljati z občasno uglasbitvijo besedila, kar pa se ne zdi vedno situacijsko motivirano ali čustveno utemeljeno. A kljub temu uprizoritvi na atmosferski ravni uspe razkriti Čehovsko razpoko med komičnim in melanholičnim, v kateri se zrcali človekova šibkost pred družbenimi pričakovanji in predvsem lastnimi čustvi. ■

KAJA NOVOSEL, RADIO SLOVENIJA,
15. MAREC 2026

Sezonopis 2025/2026

Gledališče Koper
Teatro Capodistria

Predstave	število predstav			število obiskovalcev		
PREMIERE	doma	na gost.	skupaj	doma	na gost.	skupaj
Balkan bluz kabaret	5	10	15	1.054	1.212	2.266
Martin Krpan reši Dunaj	4	20	24	531	3.480	4.011
Ocean morje	7	1	8	1.174	200	1.374
Kje je primadona?	8	7	15	1.831	1.538	3.369
Živeti!	7	1	8	1.098	150	1.248
Minizaver in Dino: Kaj, kako, zakaj?	1	33	34	200	6.785	6.985
SKUPAJ	32	72	104	5.888	13.365	19.253
PONOVITVE	doma	na gost.	skupaj	doma	na gost.	skupaj
Naša familija	9	0	9	1.685	0	1.685
Laponska	1	6	7	122	178	300
Trio	1	5	6	255	1.010	1.265
Indijc hoče u Bronx	0	4	4	0	455	455
Dnevi zavrženosti	0	5	5	0	742	742
Koncert Roka Matka in OKO	0	2	2	0	307	307
Začetek	5	2	7	288	259	547
Ostržek	18	3	21	3.371	467	3.838
Pravljice po telefonu	18	1	19	1.456	30	1.486
Mehurčki	2	0	2	91	0	91
Žabji kralj	2	2	4	189	600	789
Ježeva hišica	2	1	3	107	230	337
Mali medo	1	3	4	72	582	654
Skok v pravljico	2	0	2	115	0	115
Kekec	1	6	7	179	1.246	1.425
SKUPAJ	62	40	102	7.930	6.106	14.036
SKUPAJ	94	112	206	13.818	19.471	33.289

Gostovanja na festivalih

- 5. Mednarodni otroški festival
Pri svetilniku v avgustu, Koper
Igor Štamulak, Jaka Ivanc: Z Igorjem po svetu – Anglija
Igor Štamulak, Jaka Ivanc: Z Igorjem po svetu – Francija
Igor Štamulak, Jaka Ivanc: Z Igorjem po svetu – Italija
Igor Štamulak, Jaka Ivanc: Z Igorjem po svetu – Egipt
Gianni Rodari: Pravljice po telefonu
- 4. Retrovizor, Koper
Anton Pavlovič Čehov: Živeti!
Ken Ludwig: Kje je primadona?
Alessandro Baricco: Ocean morje
- 61. Festival Borštnikovo srečanje, Maribor
Alessandro Baricco: Ocean morje
- 26. Mednarodni festival komornega gledališča Zlati lev, Umag (HR)
Anton Pavlovič Čehov: Živeti!

Gostovanja v zamejstvu

- Slovensko stalno gledališče, Trst (IT)
Josip Vandot – Renata Vidič: Kekec (3 predstave)
Jaka Ivanc: Mali medo (2 predstavi)

Gostovanja v tujini

- INK – Gradsko kazališče Pula (HR)
Israel Horovitz: Indijc hoče u Bronx
- HNK Zadar (HR)
Elena Ferrante: Dnevi zavrženosti
- Malo pozorišče Duško Radović, Beograd (RS)
Israel Horovitz: Indijc hoče u Bronx
Carlo Collodi: Ostržek

Zamejsko gledališče v Gledališču Koper

- Slovensko stalno gledališče, Trst (IT)
Anton Tomaž Linhart: Županova Micka
Marjan Nečak, Saša Eržen: Naša familija (8 predstav)

Tuja gledališča v Gledališču Koper

- Bitef teatar, Kreativna produkcija
Joca Art, Beograd (RS)
Kokan Mladenović: Bilo jednom na Brijunima (2 predstavi)
- HNK Ivan pl. Zajc, Drama italiano (HR)
SSG Trst, Gledališče Koper
Marjan Nečak, Saša Eržen: Naša familija (8 ponovitev)
- Bitef teatar, Flying Ginger, Beograd (RS)
Maja Todorović: Privatna proslava
- Montescena (ME)
Peđa Šušakčević: Crnogorac u krevetu
- INK – Gradsko kazališče Pula (HR)
Jean Cocteau: Ljudski glas
- Teater Theatron (SE)
Željko in Suzana Santrač: Život iz dva dela
- Accademia Teatro Dimitri (CH)
Liva Nora Apšeniece, Nico Dorigatti, Narayana Sieber, Jana Štofaničková: Why Do People Use Violins?
- Fakultet dramskih umetnosti, Univerzitet umetnosti u Beogradu (RS)
Tamara Bijelić: Ples pacova
- Akademija umetnosti, Univerzitet u Novom Sadu (RS)
Maša Pavlović: Sve dok govorimo o ljubavi
- Akademija Sztuk Teatralnych, Krakow (PL)
Malina Prześluga: Nie ma
- Divadelná fakulta – Vysoká škola múzických umení v Bratislave (SK)
Emma Vičanová: Pohraničari

Nagrade

- Francesco Borchini – nagrada za igro v uprizoritvi Favole al telefono
4. Mednarodni festival za otroke
Dadađu, Trst (IT)
- Jaka Ivanc – nagrada za režijo uprizoritve Favole al telefono
4. Mednarodni festival za otroke
Dadađu, Trst (IT)
- Favole al telefono – nagrada za najboljšo uprizoritev po izboru otroške žirije
4. Mednarodni festival za otroke
Dadađu, Trst (IT)
- Favole al telefono – nagrada za najboljšo uprizoritev po izboru strokovne žirije
4. Mednarodni festival za otroke
Dadađu, Trst (IT)
- Domen Lušin – nagrada tantadruj za (ne)vidni dosežek za oblikovanje svetlobe in avtorstvo videa v uprizoritvi Ocean morje

Gleda ■ Letnik XXIV, številka 4 ■ Izdajata Gledališče Koper in Obalne galerije Piran ■ Za izdajatelja Katja Pegan in Mara Ambrožič Verderber ■ Urednik Miha L. Trefalt ■ Lektorica Alenka Juvan ■ Oblikovalka Darja Vuga ■ Tisk Tiskarna Vek Koper ■ Naklada 1.300 izvodov ■ Koper, oktober 2026 ■ Izid so omogočili Ministrstvo za kulturo RS, MO Koper, Občina Ankaran in Občina Piran
■ Na naslovnici prizor s predstave Ledene slike (foto: Jaka Varmuž)

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

JULIJA BRAJNIK VOLČIČ

UGRIZ JE TUDI DOTIK

ANCHE IL MORSO È UN TOCCO

SAMOSTOJNA RAZSTAVA / MOSTRA PERSONALE

Galerija / Galleria
Herman Pečarič
Piran / Pirano

28. 8.—8. 11. 2026

NINA MRŠNIK

STANOVANJE

L'APPARTAMENTO

SAMOSTOJNA RAZSTAVA / MOSTRA PERSONALE

Galerija / Galleria
Loža / Loggia
Koper / Capodistria

23. 10. 2026—20. 2. 2027

IRWIN

FOTOGRAFSKA DELA

OPERE FOTOGRAFICHE

SAMOSTOJNA RAZSTAVA / MOSTRA PERSONALE

Mestna galerija Piran
Galleria civica Pirano

6. 11. 2026—11. 4. 2027

SPEKULA

BREZPREDMETNA MATERIALNOST

MATERIALITÀ NON CORRELATA

SKUPINSKA RAZSTAVA / MOSTRA COLLETTIVA

Galerija / Galleria
Meduza / Medusa
Koper / Capodistria

12. 11. 2026—30. 1. 2027

VENUSTAS

POETIKE ARHITEKTOV

LE POETICHE DEGLI ARCHITETTI

SKUPINSKA RAZSTAVA / MOSTRA COLLETTIVA

Galerija / Galleria
Herman Pečarič
Piran / Pirano

20. 11.—13. 12. 2026

PIRANSKI DNEVI ARHITEKTURE 2026

GIORNATE PIRANESI DI ARCHITETTURA 2026

43. MEDNARODNA ARHITEKTURNA KONFERENCA IN RAZSTAVA PIRANESI

42A CONFERENZA INTERNAZIONALE D'ARCHITETTURA E MOSTRA PIRANESI

Avditorij
Portorož / Portorose
20.—21. 11. 2026

Galerija / Galleria
Monfort
Portorož / Portorose
21. 11.—30. 12. 2026